

Arrest

nr. 71 701 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 september 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 16 augustus 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, diende op 17 augustus 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 22 juni 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 7 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker per aangetekend schrijven van 8 september 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*De persoon die verklaart te heten [M. M. Q.]
[...]*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 22 juni 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het “*principe van een goede rechtsbedeling*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“[...] Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar de REPUBLIEK AFGHANISTAN regio KABOEL, waar haar leven in gevaar is omwille van de blijvende en zelfs

toenemende onveiligheid in AFGHANISTAN, die zelfs door de President KARZAI diende te worden erkend;

http://www.destadamersfoort.nl/lokaal/karzai_erkent_onveiligheid_afghanistan_17728683.html

Karzai erkent onveiligheid Afghanistan

07-10-2011 14:54

0 reacties

KABUL (ANP) - De Afghaanse president Hamid Karzai heeft vrijdag in een interview met de BBC erkend dat zijn regering en de NAVO er niet in zijn geslaagd de Afghanen veiligheid te brengen. Hij noemde de onveiligheid, het grootste falen van zijn regering en haar buitenlandse partners".

Karzai zei dat het „een ernstige tekortkoming" was dat de Taliban in de afgelopen maanden tal van aanvallen konden uitvoeren op belangrijke steden en op militaire doelwitten. Als voorbeeld noemde hij de moord op oud-president en vredesonderhandelaar Burhanuddin Rabbani.

<http://www.mo.be/artikel/scherpe-toename-onveiligheid-afghanistan>

Scherpe toename onveiligheid in Afghanistan

30 september 2011

[...]

De veiligheidssituatie in Afghanistan gaat van kwaad naar erger. Dat blijkt uit een VN rapport gedateerd op 21 september maar deze week bekend gemaakt: 39 procent meer veiligheidsincidenten, 15 procent meer burgerdoden, een sterke toename van het aantal slachtoffers bij luchtaanvallen en grondconflicten, en een groot aantal interne vluchtelingen.

[...]

De eerste acht maanden van dit jaar noteerden de VN 16.864 veiligheidsincidenten in Afghanistan, een stijging van 39 procent tegenover dezelfde periode in 2010. De meeste van deze incidenten waren gewapende treffens tussen internationale troepen of regeringstroepen en opstandelingen, of IEDs (bermbommen en ander zelfgemaakt springtuig).

Het rapport van de secretaris-generaal wijst ook op een sterke stijging (met 50 procent) van 'complexe zelfmoordaanvallen', zoals op het Intercontinental Hotel of de Amerikaanse ambassade in Kaboel. Een andere opvallende tendens ziet de secretaris-generaal in de aanslagen op hooggeplaatste vertegenwoordigers van de Afghaanse staat, zoals bijvoorbeeld de halfbroer van president Karzai en Jan Muhammed Khan, een van de belangrijkste adviseurs van president Karzai. Het rapport werd gefinaliseerd voor de moord op ex-president Rabbani, maar die aanslag past zeker in deze rij. Het rapport stelt het niet met zoveel woorden, maar voor waarnemers is het duidelijk dat de aanslagen op sleutelfiguren uit het huidige regime en op symbolisch belangrijke kantoren in Kaboel deel uitmaken van een aangepaste strategie van de opstandelingen sinds de Amerikaanse surge of toevoeging van zowat 60.000 troepen sinds het aantreden van president Obama.

De eerste zes maanden van 2011 noteerden de VN 1462 burgerdoden in het conflict. Dat is een stijging van 15 procent tegenover dezelfde periode vorig jaar. En van juni tot augustus telden de VN 971 burgerdoden en 1411 gewonden. Daarbij zien de VN dat de opstandelingen verantwoordelijk zijn voor een steeds toenemend aandeel van de burgerslachtoffers (80 procent in 2011), vooral als gevolg van hun gebruik van IEDs. De burgerdoden waarvoor pro-regeringstroepen verantwoordelijk zijn, vallen op de eerste plaats bij luchtaanvallen. In juli alleen al resulteerden die luchtaanvallen in 38 burgerslachtoffers. De verhoogde aanwezigheid van ISAF- en Afghaanse troepen op het terrein leidde ook tot meer grondgevechten en daarbij vielen liefst 84 procent meer burgerdoden dan vorig jaar. Ook de zoekacties in huizen – vaak bij nacht – zorgden in 2011 voor 15 procent meer dode burgers dan vorig jaar. Door de vijandelijkheden in Afghanistan ontvluchtten naar schatting 130.000 Afghanen hun woonplaats tussen januari en eind juli – een stijging van 64 procent tegenover dezelfde periode vorig jaar.

Daar staat tegenover dat de internationale gemeenschap verder gaat met het ontmijnen van velden. Dit jaar werden al 26,8 vierkante kilometer landbouwgrond vrijgemaakt van mijnen.

Ook het vernietigen van papavervelden – 3810 hectare in 2011 – wordt opgevoerd. Dat zorgt natuurlijk ook voor meer gewapende confrontaties: de vernietigingsteams werden dit jaar al 48 keer aangevallen, tegenover 12 keer in 2010. De hoge opiumprijs – eind juni 2001 stond die 274 dollar per kilogram of 104 procent hoger dan eind juni 2010 – zorgde voor een scherpe stijging van de teelt in zowel het noorden, noordoosten, zuiden als westen van het land.

De Verenigde Naties klinken voorzichtig optimistisch over de pogingen om tot vredesgesprekken te komen, al is van dat optimisme zelfs bij president Karzai niet veel meer te merken na de moord op

Rabbani. Om de gesprekken meer kansen te geven, splitsten de VN in juni de sanctielijsten tegen de taliban en Al Qaeda, en tegen hun respectievelijke kopstukken en aanverwante organisaties. De VN schraptten ook 15 talibannamen van de zwarte lijst, om hen toe te laten deel te nemen aan mogelijke gesprekken.

In zijn slotbeschouwingen stelt het rapport van de secretaris-generaal dat 'het belang van regionale samenwerking om de stabiliteit en welvaart van Afghanistan te versterken, niet overdreven kan worden.' Hij roept alle staten dan ook op zich constructief op te stellen zodat de komende internationale conferenties in Istanbul en Bonn (respectievelijk op 2 november en 5 december) tot echte successen gemaakt kunnen worden

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt:

Dat de subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd werd met als referenties verslagen daterende van 2010, het jongste daterende van januari 2011, zodat de situatie niet meer als geactualiseerd dient te worden aanzien;

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

«L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni);»

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden;

Dat bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij thans een tweede asielaanvraag heeft ingeleid die thans nog steeds lopend is;

Dat verzoekende partij opnieuw in het bezit werd gesteld van een bijlage 26;

Dat deze beslissing niet verenigbaar is met de thans aangevochten beslissing

Dat derhalve niet vaststaat dat de getroffen beslissing art 3 EVRM niet schendt."

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij laat verder gelden dat de voorgehouden schending van art. 2, §2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet kan worden weerhouden.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij immers vast dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F., 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoekende partij klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten — asielzoeker (bijlage 13quinquies) kon worden gegeven, aangezien hij niet terug kan naar Afghanistan gezien de situatie aldaar levensbedreigend zou zijn.

Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat de asielmotieven en de vrees voor een terugkeer naar Afghanistan afdoende werden onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat tot het besluit kwam dat er geen geloof kan worden gehecht aan de asielmotieven van verzoeker.

Verzoeker heeft deze beslissing niet aangevochten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hij kan zijn kritiek dan ook niet richten tegen het bevel om het grondgebied te verlaten gezien dit louter het gevolg is van de afsluiting van zijn asielaanvraag.

Verzoeker heeft nagelaten om de negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan te vechten voor de bevoegde instantie.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

De verwerende partij merkt verder op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit (K.B. dd. 8.10.1981). [...]

In casu dient te worden vastgesteld dat:

- door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22.6.2011 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming[s]status werd genomen,*
- verzoeker tegen deze beslissing geen beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,*

zodat de asielprocedure van verzoeker beëindigd is.

Verzoekers beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoekster werden geweigerd.

De gemachtigde heeft dienaangaande een gebonden bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 van het KB dd. 08.10.1981, na te hebben vastgesteld dat verzoekers, nu zij zijn erkend als vluchteling, zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, heeft besloten dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel inclusief.

Betreffende de vermeende schending van art. 3 EVRM merkt de verwerende partij nog op dat aan het door verzoeker bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994. 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

Verzoeker is verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat de verwerende partij gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verwerende partij van oordeel dat verzoeker geenszins aantoonde dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M."

4.3.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische

overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.3.2. In de mate dat verzoeker aangeeft dat de bestreden beslissing niet wettig is gemotiveerd en inhoudelijke kritiek uit, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Allereerst moet worden benadrukt dat verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing, dat de commissaris-generaal op 22 juni 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, niet betwist. Deze vaststellingen vinden trouwens steun in het aan de Raad voorgelegde administratief dossier.

Verzoeker neemt wel twee persberichten over in zijn verzoekschrift en betoogt dat de actuele situatie in Afghanistan is gewijzigd ten opzichte van de situatie zoals in aanmerking genomen door de commissaris-generaal in zijn beslissing van 22 juni 2011 en dat in de bestreden beslissing deze actuele situatie niet in overweging is genomen. De Raad stelt evenwel vast dat beide persberichten waarnaar verzoeker verwijst dateren van na het nemen van de bestreden beslissing en dat verzoeker deze pas voor het eerst aanbrengt in huidige fase van de procedure. Verweerder kon bijgevolg geen rekening houden met de inhoud van deze stukken. Verweerder diende verder, nu hem geen nieuwe stukken werden overgemaakt door verzoeker, de recente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden – hetgeen impliceert dat werd vastgesteld dat verzoeker geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM – niet in vraag te stellen.

Daar de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548) kan verzoeker ook niet nuttig verwijzen naar het gegeven dat hij intussen een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend en in het bezit is gesteld van een bijlage 26.

Verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

4.3.3. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op deze bepalingen. Een eventualiteit dat deze bepalingen kunnen worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Het staat, zoals reeds gesteld, niet ter discussie dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde en verzoeker tegen deze beslissing geen beroep instelde bij de Raad. Verweerder kon derhalve uitgaan van het feit dat een terugkeer naar zijn land van herkomst voor verzoeker, die geen nieuwe gegevens aanbracht en wiens situatie werd onderzocht door een gespecialiseerde asielinstantie, geen reëel risico inhield op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker weliswaar verwijst naar persberichten die betrekking hebben op de algemene situatie in Afghanistan, doch nalaat deze te betrekken op zijn persoonlijke toestand. Hij toont dan ook niet aan dat de asielinstanties – na een doorgedreven individueel onderzoek – zijn situatie verkeerd hebben ingeschat. Hij maakt derhalve niet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan foltering en mensonterende behandelingen of bestraffingen in de zin van voormelde bepaling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

4.3.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

4.3.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden werden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

4.3.7. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat om met concrete gegevens op een voor de Raad en voor verweerder begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat er sprake is van een schending van het "*principe van een goede rechtsbedeling*". Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK